ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 8ης Ιουλίου 1999 *

Στην υπόθεση T-168/95,

Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα τη Γένοβα (Ιταλία),

ISI — Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα την Πάδουα (Ιταλία),

Sadam Zuccherifici, τμήμα της SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα την Μπολόνια (Ιταλία),

Sadam Castiglionese SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα την Μπολόνια,

Sadam Abruzzo SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα την Μπολόνια,

Zuccherificio del Molise SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα το Termoli (Ιταλία),

SFIR — Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα την Cesena (Ιταλία),

Ponteco Zuccheri SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα το Pontelagoscuro (Ιταλία),

εκπροσωπούμενες από τον Bernard O'Connor, solicitor, και τους Ivano Vigliotti και Paolo Crocetta, δικηγόρους Γένοβας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Arsène Kronshagen, 12, boulevard de la Foire,

προσφεύγουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπουμένου από τους Jan-Peter Hix και Díez Parra Ignacio, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Alessandro Morbilli, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

υποστηριζομένου από την

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από τον Eugenio de March, νομικό σύμβουλο, και τον Francesco Paolo Ruggeri Laderchi, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1534/95 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1995, για τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 1995/96, των παραγώγων τιμών παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης, της τιμής παρεμβάσεως της ακατέργαστης ζάχαρης, των ελάχιστων τιμών τεύτλων Α και τεύτλων Β, καθώς και του ποσού της επιστροφής για την αντιστάθμιση των εξόδων αποθεματοποιήσεως (ΕΕ L 148, σ. 11), κατά το μέρος που διαπιστώνει, στο πλαίσιο του καθορισμού των παραγώγων τιμών

παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης, ότι προβλέπεται ελλειμματική κατάσταση εφοδιασμού στις ζώνες παραγωγής της Ιταλίας,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, J. Pirrung και M. Βηλαρά, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 26ης Ιανουαρίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Ο πλειστάκις τροποποιηθείς κανονισμός (ΕΟΚ) 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 177, σ. 4, στο εξής: βασικός κανονισμός), του οποίου ένας από τους στόχους είναι η εξασφάλιση στους παραγωγούς τεύτλων και ζαχαροκάλαμων της Κοινότητας της διατηρήσεως της απασχολήσεώς τους και του βιοτικού τους επιπέδου (τρίτη αιτιολογική σκέψη), καθιερώνει προς τούτο, μεταξύ άλλων, ένα καθεστώς τιμών και ένα καθεστώς ποσοστώσεων.

2 Το καθεστώς ποσοστώσεων συνεπάγεται τον καθορισμό, για κάθε μία από τις παραγωγούς περιοχές της Κοινότητας, των προς παραγωγή ποσοτήτων ζάχαρης, τα δε κράτη μέλη οφείλουν να κατανέμουν, υπό μορφή ποσοστώσεων παραγωγής, τις ποσότητες αυτές μεταξύ των διαφόρων ζαχαροπαραγωγών επιχειρήσεων που είναι εγκατεστημένες στο έδαφός τους. Ο βασικός κανονισμός διακρίνει διάφορα είδη ποσοστώσεων, μεταξύ των οποίων τις «προνομιακές» ποσοστώσεις οι οποίες μπορούν να καταστούν αντικείμενο ελεύθερης εμπορίας εντός της κοινής αγοράς. Οι ποσοστώσεις αυτές αφορούν ετήσια περίοδο εμπορίας, η οποία αρχίζει την 1η Ιουλίου ενός έτους και λήγει στις 30 Ιουνίου του επομένου έτους.

3 Το καθεστώς τιμών συνεπάγεται ένα σύστημα παρεμβάσεως το οποίο έχει ως σκοπό την εξασφάλιση των τιμών και της διαθέσεως των προϊόντων στην αγορά, οι δε τιμές που εφαρμόζουν οι οργανισμοί παρεμβάσεως καθορίζονται κάθε χρόνο από το Συμβούλιο.

4 Οι τιμές της λευκής ζάχαρης δεν είναι οι ίδιες για όλο το έδαφος της Κοινότητας. Συγκεκριμένα, το άρθρο 3 του βασικού κανονισμού προβλέπει, στην παράγραφο 1, τον καθορισμό «τιμής παρεμβάσεως» για τις μη ελλειμματικές ζώνες και «παράγωγης τιμής παρεμβάσεως» για κάθε μία από τις ελλειμματικές ζώνες. Κατά το άρθρο 9, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού, οι διαφορετικές αυτές τιμές εφαρμόζονται αναλόγως της ζώνης στην οποία βρίσκεται η ζάχαρη κατά τον χρόνο της αγοράς. Ως ελλειμματικές πρέπει να θεωρούνται οι ζώνες στις οποίες η ποσότητα που παράγεται στο πλαίσιο των «προνομιακών» ποσοστώσεων είναι κατώτερη της καταναλώσεως. Η διαφοροποίηση αυτή των τιμών, η οποία αποκαλείται «περιφερειοποίηση», σκοπό έχει να εξασφαλίζει τον εφοδιασμό των ελλειμματικών ζωνών από τους ζαχαροπαραγωγούς των άλλων ζωνών. Συγκεκριμένα, οι παράγωγες τιμές παρεμβάσεως καθορίζονται σε επίπεδο ανώτερο του επιπέδου της τιμής παρεμβάσεως, η δε διαφορά μεταξύ των δύο τιμών θεωρείται ότι καλύπτει τα πρόσθετα έξοδα μεταφοράς.

5 Ο βασικός κανονισμός καθιερώνει, στο άρθρο 5, καθεστώς τιμών και για τα τεύτλα που μεταποιούνται σε ζάχαρη. Συγκεκριμένα, οι ζαχαροπαραγωγοί οφείλουν να καταβάλλουν στους παραγωγούς τεύτλων ελάχιστες τιμές, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφοι 1 και 2, οι οποίες ποικίλλουν αναλόγως της ζώνης στην οποία παράγονται τα τεύτλα. Κατά το άρθρο 5, παράγραφος 3, για τις ζώνες για τις οποίες έχει καθοριστεί παράγωγη τιμή παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης, οι ελάχιστες αυτές τιμές αυξάνονται κατά ποσό ίσο με τη διαφορά μεταξύ της παράγωγης τιμής παρεμβάσεως της

σχετικής ζώνης και της τιμής παρεμβάσεως, πολλαπλασιαζόμενο επί συντελεστή 1,30.

6 Έτσι, για τις ελλειμματικές ζώνες, ο βασικός κανονισμός προβλέπει, εντός των ορίων της χορηγηθείσας ποσοστώσεως, υψηλότερη τιμή για την αγορά της αναγκαίας πρώτης ύλης για την παραγωγή ζάχαρης και, συγχρόνως, υψηλότερη αμοιβή για τη ζάχαρη που παράγεται στις ζώνες αυτές.

7 Μέχρι την περίοδο εμπορίας 1994/95, το Συμβούλιο κατέτασσε την Ιταλία, κατά τον ετήσιο καθορισμό των τιμών παρεμβάσεως, μεταξύ των ελλειμματικών ζωνών της Κοινότητας και, κατά συνέπεια, καθόριζε τις ισχύουσες στη ζώνη αυτή παράγωγες τιμές παρεμβάσεως, ενώ, κατά την ιταλική ζαχαροβιομηχανία, η Ιταλία ήταν στα πρόθυρα να καταστεί πλεονασματική ζώνη.

8 Οι τιμές παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης για την περίοδο εμπορίας 1995/96 καθορίστηκαν, για τις μη ελλειμματικές ζώνες της Κοινότητας, σε 63,19 ECU ανά 100 kg από το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1533/95 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1995, για τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 1995/96, ορισμένων τιμών στον τομέα της ζάχαρης και του αντιπροσωπευτικού ποιοτικού τύπου τεύτλων (ΕΕ L 148, σ. 9, στο εξής: κανονισμός 1533/95). Η παράγωγη τιμή παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης για την ίδια περίοδο εμπορίας καθορίστηκε, για όλες τις ζώνες της Ιταλίας, σε 65,53 ECU ανά 100 kg από το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού (ΕΚ) 1534/95 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1995, για τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 1995/96, των παραγώγων τιμών παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης, της τιμής παρεμβάσεως της ακατέργαστης ζάχαρης, των ελάχιστων τιμών τεύτλων Α και τεύτλων Β, καθώς και του ποσού της επιστροφής για την αντιστάθμιση των εξόδων αποθεματοποιήσεως (ΕΕ L 148, σ. 11, στο εξής: κανονισμός 1534/95, ή προσβαλλόμενος κανονισμός), στη δε τρίτη αιτιολογική

σκέψη του κανονισμού αυτού διαπιστώνεται «ότι προβλέπεται ελλειμματική κατάσταση εφοδιασμού (...) στις ζώνες παραγωγής της Ιταλίας (...)».

Διαδικασία

9 Υπό τις συνθήκες αυτές, με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 5 Σεπτεμβρίου 1995, οι προσφεύγουσες, εταιρίες που είναι εγκατεστημένες στην Ιταλία και κατέχουν όλες μαζί το 92 % των ποσοστώσεων παραγωγής ζάχαρης που έχουν χορηγηθεί σ' αυτό το κράτος μέλος, άσκησαν βάσει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ) την παρούσα προσφυγή.

10 Με τη διάταξη της 7ης Νοεμβρίου 1995, Τ-168/95 R, Eridania κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1995, σ. II-2817), ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε την αίτηση αναστολής εκτελέσεως του άρθρου 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95 που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες.

11 Με χωριστό δικόγραφο, το οποίο κατέθεσε στις 9 Νοεμβρίου 1995 στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, το Συμβούλιο προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας. Οι προσφεύγουσες κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως αυτής στις 5 Ιανουαρίου 1996.

12 Με διάταξη της 19ης Μαρτίου 1996, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου δέχθηκε την αίτηση παρεμβάσεως υπέρ του Συμβουλίου που η Επιτροπή κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 31 Ιανουαρίου 1996. Στις 3 Μαΐου 1996 η Επιτροπή κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως. Με υπομνήματα που κατέθεσαν στη Γραμματεία αντιστοίχως στις 25 Μαΐου και

14 Ιουνίου 1996, οι προσφεύγουσες και το Συμβούλιο υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί του υπομνήματος παρεμβάσεως.

13 Με διάταξη της 25ης Ιουνίου 1997, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να εξετάσει την ένσταση απαραδέκτου με την ουσία της υποθέσεως.

14 Με απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Σεπτεμβρίου 1998, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο πρώτο τμήμα, στο οποίο, κατά συνέπεια, ανατέθηκε η υπόθεση.

15 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 26ης Ιανουαρίου 1999.

Αιτήματα των διαδίκων

16 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσφυγή παραδεκτή·

— να ακυρώσει τον κανονισμό 1534/95 ή τουλάχιστον το άρθρο του 1, στοιχείο στ'·

— να ακυρώσει, εφόσον χρειάζεται, όλες τις προγενέστερες ή μεταγενέστερες του κανονισμού 1534/95 πράξεις που είναι συναφείς με αυτόν, περιλαμβανομένου του βασικού κανονισμού ή τουλάχιστον των άρθρων του 3, 5 και 6 και όλων των διατάξεων που θεσπίστηκαν για την εκτέλεσή τους·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα που σχετίζονται με την παρέμβασή της.

17 Το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη·

— επικουρικώς, να κηρύξει την προσφυγή αβάσιμη·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

18 Με το υπόμνημά της παρεμβάσεως, η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να δεχθεί τα αιτήματα του Συμβουλίου και να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

19 Το Συμβούλιο διατυπώνει τρεις λόγους απαραδέκτου. Με τον πρώτο προβάλλει εκπνοή της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής που τάσσει το άρθρο 173, πέμπτο εδάφιο, της Συνθήκης, με τον δεύτερο προβάλλει έλλειψη ενεργητικής νομιμοποιήσεως βάσει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης και με τον τρίτο παράβαση του άρθρου 19, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου και του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, καθόσον το δικόγραφο της προσφυγής στερείται της ακριβείας που απαιτούν οι διατάξεις αυτές.

Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

Επί του πρώτου λόγου απαραδέκτου με τον οποίο προβάλλεται εκπνοή της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής

20 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η προσφυγή, κατά το μέρος που σκοπεί στην ακύρωση των άρθρων 3, 5 και 6 του βασικού κανονισμού, ασκήθηκε μετά την εκπνοή της δίμηνης προθεσμίας του άρθρου 173, πέμπτο εδάφιο, της

Συνθήκης. Συγκεκριμένα, ο βασικός κανονισμός εκδόθηκε στις 30 Ιουνίου 1981, το δε τωρινό κείμενο των άρθρων αυτών δεν τροποποιήθηκε το 1995.

21 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι με το δικόγραφο της προσφυγής τους ζήτησαν κυρίως την ακύρωση του άρθρου 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95 και μόνον επικουρικώς αμφισβήτησαν το κύρος των άρθρων 3, 5 και 6 του βασικού κανονισμού στην περίπτωση που αποδειχθεί ότι το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95 έχει ως βάση τα άρθρα αυτά. Συναφώς, υπογραμμίζουν ότι το άρθρο 184 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 241 ΕΚ) επιτρέπει στον αιτούντα την ακύρωση κανονισμού να προσβάλει εμμέσως άλλον κανονισμό τον οποίο ο πρώτος κανονισμός έχει ως βάση.

Επί του δευτέρου λόγου απαραδέκτου με τον οποίο προβάλλεται έλλειψη ενεργητικής νομιμοποιήσεως

22 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95 δεν αφορά τις προσφεύγουσες ούτε άμεσα ούτε ατομικά. Ειδικότερα, η άποψη των προσφευγουσών ότι ανήκουν σε περιορισμένο κύκλο εξατομικευομένων και δυναμένων να προσδιοριστούν επιχειρηματιών, δηλαδή των Ιταλών ζαχαροπαραγωγών που κατέχουν ποσοστώσεις παραγωγής, αντικρούεται από το Συμβούλιο ακριβώς για τον λόγο ότι ο κύκλος αυτός δεν είναι περιορισμένος.

23 Το Συμβούλιο διευκρινίζει ότι το καθεστώς ποσοστώσεων παραγωγής στον τομέα της ζάχαρης προβλέπει τη δυνατότητα χορηγήσεως ποσοστώσεων σε «new comers» («νεοεισερχόμενους»). Συγκεκριμένα, το άρθρο 25 του βασικού κανονισμού επιτρέπει στα κράτη μέλη να μεταφέρουν χωρίς όρια ποσοστώσεις μεταξύ επιχειρήσεων βάσει σχεδίων αναδιαρθρώσεως. Κατά συνέπεια, ο δυνητικός κύκλος των Ιταλών ζαχαροπαραγωγών που κατέχουν ποσοστώσεις παραγωγής δεν μπορεί να καθοριστεί εκ των προτέρων. Προσθέτει ότι η προσβαλλόμενη πράξη αφορά όχι μόνον τους Ιταλούς ζαχαροπαραγωγούς, αλλά και τους Ιταλούς παραγωγούς τεύτλων, καθότι οι ελάχιστες τιμές των τεύτλων υπολογίζονται αναλόγως των παραγώγων τιμών παρεμβάσεως για τη ζάχαρη. Εφόσον ο κύκλος των προσώπων που αφορά ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν είναι κλειστός και μπορεί να διευρυνθεί στο μέλλον, δεν πληρούνται εν προκειμένω οι προϋποθέσεις παραδεκτού που καθορίζουν οι αποφάσεις του Δικαστηρίου της 26ης Ιουνίου 1990, C-152/88, Sofrimport κατά

Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-2477), και της 6ης Νοεμβρίου 1990, C-354/87, Weddel κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-3847).

24 Το Συμβούλιο υπενθυμίζει επίσης ότι, κατά τη νομολογία, η γενική ισχύς, και επομένως ο κανονιστικός χαρακτήρας, μιας πράξεως δεν θίγεται από τη δυνατότητα ακριβούς, κατά το μάλλον ή ήττον, προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων η πράξη αυτή έχει εφαρμογή σε δεδομένο χρονικό σημείο, αρκεί να μην αμφισβητείται ότι η εφαρμογή αυτή γίνεται στο πλαίσιο αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως που καθορίζεται από την πράξη σε σχέση με τον σκοπό που η εν λόγω πράξη επιδιώκει (απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 18, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 1995, T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1941, σκέψη 48). Πάντως, ο κανονισμός 1534/95 εκδόθηκε ακριβώς στο πλαίσιο αντικειμενικής νομικής και πραγματικής καταστάσεως. Συγκεκριμένα, ο κανονισμός αυτός καθορίζει, μεταξύ άλλων, για την περίοδο εμπορίας 1995/96 τις παράγωγες τιμές παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης και τις ελάχιστες τιμές των τεύτλων. Από τις αιτιολογικές σκέψεις του εν λόγω κανονισμού προκύπτει ότι το Συμβούλιο για να καθορίσει τις τιμές στηρίχθηκε σε αντικειμενικά κριτήρια, λαμβάνοντας υπόψη ιδίως το γεγονός ότι προβλεπόταν ελλειμματική κατάσταση εφοδιασμού σε ορισμένες ζώνες, μεταξύ των οποίων συγκαταλεγόταν η Ιταλία. Αντιθέτως, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν περιέχει κανένα συγκεκριμένο στοιχείο που να επιτρέπει το συμπέρασμα ότι ο καθορισμός των παραγώγων τιμών έγινε ληφθείσης υπόψη της ειδικής καταστάσεως των προσφευγουσών. Συνεπώς, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά τις προσφεύγουσες παρά μόνον υπό την αντικειμενική ιδιότητα αυτών ως ζαχαροπαραγωγών.

25 Εν πάση περιπτώσει, απλώς και μόνον το γεγονός ότι οι προσφεύγουσες κατέχουν ποσοστώσεις παραγωγής δεν αρκεί για να αποδειχθεί, όπως απαιτεί η νομολογία, ότι θίχτηκε η νομική τους κατάσταση (προαναφερθείσα απόφαση Codorniu κατά Επιτροπής, σκέψη 20). Σε αντίθεση με τον επίμαχο κανονισμό στην υπόθεση Codorniu κατά Επιτροπής, ο καθορισμός των παραγώγων τιμών παρεμβάσεως δεν έθιξε τη «νομική κατάσταση» των προσφευγουσών ούτε προσέβαλε τα «ειδικά δικαιώματα» αυτών (διάταξη του Πρωτοδικείου της 20ής Οκτωβρίου 1994, T-99/94, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. II-871, σκέψη 20).

26 Με το υπόμνημά της παρεμβάσεως, η Επιτροπή συντάσσεται με την επιχειρηματολογία του Συμβουλίου. Υπογραμμίζει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός σκοπό έχει να θεραπεύσει, βάσει αντικειμενικών κριτηρίων της αγοράς, περιλαμβανομένων των τάσεων των παλαιοτέρων περιόδων εμπορίας, την προβλεπόμενη ελλειμματική κατάσταση εφοδιασμού στην Ιταλία. Αφορά όχι μόνον τους Ιταλούς ζαχαροπαραγωγούς, αλλά όλους τους επιχειρηματίες του τομέα, περιλαμβανομένων των παραγωγών και των πωλητών τεύτλων, χωρίς να παρέχει καμία ειδική προστασία σε ορισμένους από αυτούς.

27 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν πρώτον ότι το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95 καθορίζει την παράγωγη τιμή παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης για όλες τις ζώνες της Ιταλίας, πράγμα που σημαίνει ότι οι προσφεύγουσες οφείλουν να καταβάλλουν για τα τεύτλα υψηλότερη ελάχιστη τιμή απ' ό,τι οι παραγωγοί των μη ελλειμματικών ζωνών. Η εκτέλεση της διατάξεως αυτής είναι αυτόματη και δεν αφήνει κανένα περιθώριο εκτιμήσεως, οπότε έχει άμεσα αποτελέσματα επί των προσφευγουσών.

28 Οι προσφεύγουσες θεωρούν στη συνέχεια ότι το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95 τις αφορά ατομικά, λόγω του ότι ανήκουν σε περιορισμένο κύκλο υποκειμένων δικαίου των οποίων η ταυτότητα ήταν γνωστή στα όργανα της Κοινότητας. Στο πλαίσιο αυτό, επικαλούνται την υποχρέωση που υπέχουν τα κράτη μέλη να πληροφορούν τις κοινοτικές αρχές για την κατανομή των ποσοστώσεων μεταξύ των ζαχαροπαραγωγών επιχειρήσεων, όπως απορρέει από τα άρθρα 25, παράγραφος 2, και 39 του βασικού κανονισμού καθώς και από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 787/83 της Επιτροπής, της 29ης Μαρτίου 1983, περί των ανακοινώσεων στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 88, σ. 6, στο εξής: κανονισμός 787/83). Κατά την έκδοση του κανονισμού 1534/95, το Συμβούλιο γνώριζε την ταυτότητα των ιταλικών ζαχαροπαραγωγών επιχειρήσεων που κατείχαν ποσοστώσεις για την περίοδο εμπορίας 1995/96. Οι προσφεύγουσες ανήκαν στις επιχειρήσεις αυτές και ήταν αδύνατο να προστεθούν άλλοι κάτοχοι ποσοστώσεων.

29 Στο μέτρο που το Συμβούλιο επικαλείται το άρθρο 25 του βασικού κανονισμού για να υποστηρίξει ότι ο αριθμός των ζαχαροπαραγωγών επιχειρήσεων δεν είναι αμετάκλητος αλλά μένει ανοικτός σε «νεοεισερχόμενους», οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν ότι η δυνατότητα των κρατών μελών να μεταφέρουν

ποσοστώσεις για την περίοδο εμπορίας 1995/96 μπορούσε να χρησιμοποιηθεί μόνο πριν από την 1η Μαρτίου 1995. Συγκεκριμένα, ο κανονισμός (ΕΟΚ) 193/82 του Συμβουλίου, της 26ης Ιανουαρίου 1982, για τη θέσπιση γενικών κανόνων για τις μεταφορές ποσοστώσεων στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 21, σ. 3), ορίζει στο άρθρο του 7 ότι, όταν κράτος μέλος εφαρμόζει το άρθρο 25, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, χορηγεί τις μεταβληθείσες ποσοστώσεις πριν από την 1η Μαρτίου για την εφαρμογή της διατάξεως αυτής του βασικού κανονισμού κατά την επόμενη περίοδο εμπορίας. Εξ αυτού συνάγουν ότι, κατά την ημερομηνία εκδόσεως του κανονισμού 1534/95 — στις 29 Ιουνίου 1995 —, το άρθρο του 1, στοιχείο στ', δεν μπορούσε παρά να αφορά τον περιορισμένο κύκλο των ιταλικών ζαχαροπαραγωγών επιχειρήσεων που είχαν καθοριστεί την 1η Μαρτίου του προηγούμενου έτους.

30 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν επίσης ότι από την υπ' αριθ. 4/91 ειδική έκθεση του Ελεγκτικού Συνεδρίου σχετικά με την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης και της ισογλυκόζης προκύπτει ότι η μακρά εφαρμογή του συστήματος ποσοστώσεων δημιούργησε υπέρ των κατόχων ποσοστώσεων δικαιώματα παραγωγής, καθόσον οι εν λόγω ποσοστώσεις παραγωγής κατέληξαν να γίνουν πραγματικά δικαιώματα συγκεκριμένων ιδιωτών. Εφόσον η Επιτροπή δεν διατύπωσε στο σημείο αυτό αντιρρήσεις με την επίσημη απάντησή της στις διαπιστώσεις αυτές, δέχθηκε σιωπηρώς ότι οι ποσοστώσεις παραγωγής κατέστησαν πραγματικά δικαιώματα συγκεκριμένων ιδιωτών και ότι επομένως κάθε μέτρο που οι κοινοτικές αρχές λαμβάνουν σχετικά με τα δικαιώματα αυτά αφορά άμεσα και ατομικά τους κατόχους των εν λόγω δικαιωμάτων.

31 Παραπέμποντας ιδίως στις προαναφερθείσες αποφάσεις Sofrimport κατά Επιτροπής και Weddel κατά Επιτροπής, καθώς και στις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 1965, 106/63 και 107/63, Töpfer κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 101), και της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 207), οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι αποτελούν ομάδα επαρκώς διαφοροποιημένη από τις παραγωγούς επιχειρήσεις άλλων ζωνών της Κοινότητας. Συγκεκριμένα, ο κανονισμός 1534/95 καθορίζει τις παράγωγες τιμές παρεμβάσεως για έξι ελλειμματικές περιοχές της Κοινότητας και έτσι, στηριζόμενος σε εξαιρετικές περιστάσεις, αποτελεί παρέκκλιση από τη βασική ρύθμιση που εισήχθη με τον κανονισμό 1533/95, ο οποίος καθορίζει μεταξύ άλλων τις τιμές παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης για τις μη ελλειμματικές ζώνες της Κοινότητας. Εξάλλου, εκδόθηκε βάσει πληροφοριακών στοιχείων που παρασχέθηκαν από τις ίδιες τις προσφεύγουσες.

32 Επί του τελευταίου ζητήματος, οι προσφεύγουσες διευκρινίζουν ότι η εκτίμηση ότι η Ιταλία είναι ελλειμματική περιοχή στηρίζεται σε παραγνώριση των πληροφοριακών στοιχείων που οι προσφεύγουσες έδωσαν μέσω των ιταλικών αρχών και της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, οι αριθμοί που επικαλέστηκαν και που αφορούν τη γενομένη και την προβλεπόμενη παραγωγή καθώς και την ατομική τους ικανότητα παραγωγής δείχνουν ότι η Ιταλία δεν είναι ελλειμματική ζώνη. Οι προσφεύγουσες προσθέτουν ότι έχουν συνάψει συμβάσεις με τους Ιταλούς παραγωγούς τεύτλων. Ο καθορισμός της παράγωγης τιμής παρεμβάσεως καθορίζει την τιμή που οι προσφεύγουσες οφείλουν να τους καταβάλουν. Επιπλέον, η παραγωγική ικανότητα των προσφευγουσών συνδέεται με τις συμβάσεις αυτές.

33 Τέλος, υπογραμμίζουν ότι το άρθρο 46 του βασικού κανονισμού επέτρεπε στην Ιταλία, μέχρι την περίοδο εμπορίας 1994/95, να χορηγεί ενισχύσεις για τον ιταλικό κλάδο παραγωγής, πράγμα που επιρρωννύει το ότι οι ιταλικές παραγωγοί επιχειρήσεις που κατέχουν ποσοστώσεις βρίσκονταν σε ειδική κατάσταση. Όταν διατήρησε τις περιφερειοποιημένες τιμές για την Ιταλία και συγχρόνως κατάργησε, με τον κανονισμό (ΕΚ) 1101/95, της 24ης Απριλίου 1995, για τροποποίηση του κανονισμού 1785/81 και του κανονισμού (ΕΟΚ) 1010/86 που θεσπίζει τους γενικούς κανόνες που εφαρμόζονται στην επιστροφή στην παραγωγή για ορισμένα προϊόντα του τομέα της ζάχαρης τα οποία χρησιμοποιούνται στη χημική βιομηχανία (ΕΕ L 110, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 1101/95), τη δυνατότητα χορηγήσεως ενισχύσεων για την περίοδο εμπορίας 1995/96, το Συμβούλιο είχε επίγνωση ότι τους επιφυλάσσει μεταχείριση γενεσιουργό δυσμενών διακρίσεων.

Επί του τρίτου λόγου απαραδέκτου με τον οποίο προβάλλεται έλλειψη επαρκούς ακριβείας στο δικόγραφο της προσφυγής

34 Το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι το δικόγραφο της προσφυγής δεν ικανοποιεί τις επιταγές ακριβείας που τάσσουν το άρθρο 19, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και το άρθρο 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Συγκεκριμένα, το γενικόλογο αίτημα περί ακυρώσεως άλλων διατάξεων εκτός από το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95 και όλων των προγενεστέρων ή μεταγενεστέρων συναφών πράξεων, περιλαμβανομένου του βασικού κανονισμού, δεν καθιστά δυνατό να προσδιοριστεί το αντικείμενο της προσφυγής, δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες παρέλειψαν να διευκρινίσουν ποιες διατάξεις των εν λόγω κανονισμών είναι βλαπτικές γι' αυτές.

35 Οι προσφεύγουσες φρονούν ότι το αντικείμενο της προσφυγής τους είναι αρκούντως ακριβές.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

Επί της ελλείψεως επαρκούς ακριβείας στο δικόγραφο της προσφυγής και επί του εκπροθέσμου (πρώτος και τρίτος λόγος απαραδέκτου)

36 Οι προσφεύγουσες διευκρίνισαν, με το δικόγραφο της προσφυγής τους, ότι ζητούν την ακύρωση μόνον του άρθρου 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95 και ότι προσβάλλουν τα άρθρα 3, 5 και 6 του βασικού κανονισμού, ο οποίος εκδόθηκε το 1981, μόνον «εφόσον χρειάζεται», δηλαδή εφόσον το πιο πάνω άρθρο 1, στοιχείο στ', έχει ως βάση τα άρθρα αυτά. Οι προσφεύγουσες επικαλούνται έτσι αδυναμία εφαρμογής των άρθρων αυτών του βασικού κανονισμού δυνάμει του άρθρου 184 της Συνθήκης, πράγμα που καταλήγει στην προβολή, προς στήριξη των αιτημάτων της προσφυγής, ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας. Λαμβανομένου υπόψη του περιορισμού αυτού των αιτημάτων της προσφυγής, ο πρώτος λόγος απαραδέκτου, με τον οποίο προβάλλεται εκπνοή της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής, καθίσταται άνευ αντικειμένου.

37 Οι προσφεύγουσες ζήτησαν επίσης την ακύρωση όλων των προγενεστέρων ή μεταγενεστέρων του κανονισμού 1534/95 πράξεων, περιλαμβανομένου του βασικού κανονισμού, που είναι συναφείς με τον κανονισμό 1534/95 και όλων των διατάξεων που θεσπίστηκαν για την εκτέλεσή τους, χωρίς ωστόσο να διευκρινίσουν ποιες πράξεις ή διατάξεις εννοούν. Όμως, βάσει του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των προβαλλομένων ισχυρισμών. Επιπλέον, δεν είναι έργο του κοινοτικού δικαστή να υποκαταστήσει τον προσφεύγοντα στην εκτίμησή του και να καθορίσει ο ίδιος τις πράξεις οι οποίες θα μπορούσαν να είναι βλαπτικές για τον προσφεύγοντα και των οποίων την ακύρωση θα μπορούσε να επιτύχει ο προσφεύγων (απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Μαΐου 1970, 30/68, Lacroix κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 317, σκέψεις 22 και 24). Κατά συνέπεια, το αίτημα αυτό πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο.

Επί της ενεργητικής νομιμοποιήσεως (δεύτερος λόγος απαραδέκτου)

38 Δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως που ασκήθηκε κατά κανονισμού από φυσικό ή νομικό πρόσωπο εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αποτελεί, στην πραγματικότητα, απόφαση που αφορά άμεσα και ατομικά το πρόσωπο αυτό. Το κριτήριο διακρίσεως κανονισμού από απόφαση πρέπει να αναζητείται στη γενική ισχύ της επίμαχης πράξεως. Μια πράξη έχει γενική ισχύ αν εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς καθοριζόμενες καταστάσεις και αν παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων που λαμβάνονται γενικώς και in abstracto (διάταξη του Δικαστηρίου της 24ης Απριλίου 1996, C-87/95 P, CNPAAP κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-2003, σκέψη 33· απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1996, Τ-482/93, Weber κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-609, σκέψη 55, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 8ης Δεκεμβρίου 1998, Τ-39/98, Sadam κ.λπ. κατά Συμβουλίου, που δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 17).

39 Εν προκειμένω, ο καθορισμός, από το άρθρο 1, στοιχείο στ', του προσβαλλόμενου κανονισμού, της παράγωγης τιμής παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης «για όλες τις ζώνες της Ιταλίας» για την περίοδο εμπορίας 1995/96 επιβάλλει στον ιταλικό οργανισμό παρεμβάσεως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 9, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, να αγοράζει στην τιμή αυτή κάθε ποσότητα λευκής ζάχαρης που του προσφέρεται από τις ιταλικές παραγωγούς επιχειρήσεις, αρκεί να πληρούνται οι προϋποθέσεις που τάχθηκαν προς τούτο. Έτσι, η εν λόγω διάταξη έχει εφαρμογή επί απροσδιορίστου αριθμού συναλλαγών που επρόκειτο να γίνουν κατά τη διάρκεια της σχετικής περιόδου εμπορίας. Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 3, παράγραφος 1, 5, παράγραφος 3, και 6, παράγραφοι 1 και 2, του βασικού κανονισμού, ο καθορισμός της παράγωγης τιμής παρεμβάσεως έχει ευθέως συνέπειες επί των τιμών αγοράς που οι Ιταλοί ζαχαροπαραγωγοί θα όφειλαν να καταβάλουν στους Ιταλούς παραγωγούς τεύτλων στο πλαίσιο των συμβάσεων παραδόσεως που επρόκειτο να συνάψουν για την ίδια περίοδο εμπορίας. Συνεπώς, η επίμαχη διάταξη έχει εφαρμογή και επί απροσδιορίστου αριθμού συναλλαγών που γίνονται πριν από την παρέμβαση. Επομένως, το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95 έχει εφαρμογή επί αντικειμενικώς καθοριζομένων καταστάσεων και απευθύνεται γενικώς σε κατηγορίες προσώπων θεωρουμένων in abstracto.

40 Εντούτοις, δεν αποκλείεται το ενδεχόμενο μια διάταξη η οποία, ως εκ της φύσεως και του περιεχομένου της, έχει γενικό χαρακτήρα να αφορά ατομικά φυσικό ή νομικό πρόσωπο, όταν η διάταξη αυτή θίγει το πιο πάνω πρόσωπο λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που είναι ιδιαίτερες για το πρόσωπο αυτό ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που το διαφοροποιεί από οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, το εξατομικεύει όπως εξατομικεύεται ο αποδέκτης διοικητικής αποφάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Φεβρουαρίου 1996, C-209/94 P, Buralux κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-615, σκέψη 25).

41 Εν προκειμένω, πρέπει να επισημανθεί ότι το άρθρο 1, στοιχείο στ', του προσβαλλόμενου κανονισμού καθορίζει συγκεκριμένη και ενιαία παράγωγη τιμή παρεμβάσεως για όλες τις ζώνες παραγωγής της Ιταλίας, η οποία τιμή ισχύει, κατά τον μηχανισμό που περιγράφηκε πιο πάνω, για τους Ιταλούς ζαχαροπαραγωγούς στις σχέσεις τους, αφενός, με τον οργανισμό παρεμβάσεως και, αφετέρου, με τους παραγωγούς τεύτλων. Επιπλέον, η διαπίστωση ότι προβλέπεται ελλειμματική κατάσταση εφοδιασμού στις ζώνες της Ιταλίας απορρέει αναγκαστικά από αντιπαραβολή των αριθμών της παραγωγής που γνωστοποιήθηκαν από τις ιταλικές ζαχαροπαραγωγούς επιχειρήσεις, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται οι προσφεύγουσες, με τους αριθμούς της εγχώριας καταναλώσεως. Προκειμένου να καθοριστεί αν τα στοιχεία αυτά αρκούν για να θεωρηθεί ότι η πιο πάνω διάταξη του προσβαλλόμενου κανονισμού αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες, η διάταξη αυτή πρέπει να ανατοποθετηθεί στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως των αγορών στον τομέα της ζάχαρης.

42 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 3, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού προβλέπει για τη λευκή ζάχαρη ετήσιο καθορισμό τιμής παρεμβάσεως για τις μη ελλειμματικές ζώνες της Κοινότητας και παράγωγης τιμής παρεμβάσεως για κάθε μία από τις ελλειμματικές ζώνες. Κατ' εφαρμογήν της διατάξεως αυτής, το Συμβούλιο θέσπισε, για την περίοδο εμπορίας 1995/96, το άρθρο 1, στοιχεία α' έως στ', του κανονισμού 1534/95, το οποίο χαρακτηρίζει ως ελλειμματικές ζώνες όλες τις ζώνες του Ηνωμένου Βασιλείου, της Ιρλανδίας, της Πορτογαλίας, της Φινλανδίας, της Ισπανίας και της Ιταλίας.

43 Στο πλαίσιο της εν λόγω «περιφερειοποιήσεως» του καθεστώτος τιμών (βλ. ανωτέρω τη σκέψη 4), ο κοινοτικός νομοθέτης προσπαθεί να λάβει υπόψη, για να εξασφαλίσει την ορθή λειτουργία της κοινής οργανώσεως των αγορών, τις ιδιαιτερότητες κάθε μιας από τις διαφορετικές ζώνες παραγωγής που συναποτελούν την κοινή αγορά. Το γεγονός ότι ο νομοθέτης καθορίζει τις παράγωγες τιμές παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης όχι γενικώς και κατ' αποκοπήν, αλλά στηριζόμενος όσο το δυνατόν περισσότερο στην οικονομική πραγματικότητα, επιδιώκοντας έτσι, όπως εκτίθεται στο σημείο 3 της τρίτης αιτιολογικής σκέψεως του βασικού κανονισμού, «να σταθεροποιηθεί η αγορά της ζάχαρης», δεν αρκεί από μόνο του για να δοθεί στο άρθρο 1, στοιχείο στ', του προσβαλλόμενου κανονισμού ο χαρακτήρας δέσμης αποφάσεων που αφορούν ατομικά κάθε μία από τις παραγωγούς επιχειρήσεις που είναι εγκατεστημένες στις ελλειμματικές ζώνες. Συγκεκριμένα, το σύστημα της «περιφερειοποιήσεως» εφαρμόζεται αντικειμενικώς εφ' όλων των παραγωγών ζάχαρης και των παραγωγών τεύτλων και δεν αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες.

44 Το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι έδωσαν στα κοινοτικά όργανα, πριν από την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, αριθμητικά στοιχεία σχετικά με την παραγωγή τους είναι εν προκειμένω αλυσιτελές. Συγκεκριμένα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το σύστημα της «περιφερειοποιήσεως» στηρίζεται κατ' ανάγκη σε αριθμητικά στοιχεία σχετικά με την παραγωγή κάθε ζαχαροπαραγωγού επιχειρήσεως που είναι εγκατεστημένη σε ελλειμματική ή μη ελλειμματική ζώνη. Οι διάφορες ζώνες παραγωγής της Κοινότητας μπορούν να χαρακτηριστούν από το Συμβούλιο ως ελλειμματικές ή μη ελλειμματικές μόνον αναλόγως των τωρινών και/ή προβλεπομένων στοιχείων σχετικά με την παραγωγή και την κατανάλωση που του παρέχονται. Συναφώς, ο κανονισμός 787/83 επιβάλλει σε κάθε κράτος μέλος υποχρεώσεις πληροφορήσεως, στις οποίες περιλαμβάνεται η ανακοίνωση ορισμένων δεδομένων «για κάθε επιχείρηση παραγωγής ζάχαρης η οποία είναι εγκατεστημένη στο έδαφός του» (άρθρο 9, σημείο 1). Συνεπώς, το γεγονός ότι ανακοίνωσαν στα κοινοτικά όργανα τέτοια πληροφοριακά στοιχεία δεν μπορεί να διαφοροποιήσει τις προσφεύγουσες, στο πλαίσιο του συστήματος «περιφερειοποιήσεως», από οποιονδήποτε άλλον κοινοτικό ζαχαροπαραγωγό, πολλώ δε μάλλον όταν το Συμβούλιο, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, δεν εξέδωσε τον προσβαλλόμενο κανονισμό στηριχθέν σε πληροφοριακά στοιχεία παρασχεθέντα από την Επιτροπή σχετικά με την ειδική κατάσταση κάθε μιας από τις προσφεύγουσες επιχειρήσεις.

45 Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να προστεθεί ότι, αν γινόταν δεκτή η άποψη των προσφευγουσών, θα παρεχόταν η δυνατότητα σε κάθε ζαχαροπαραγωγό που είναι εγκατεστημένος σε οποιαδήποτε ελλειμματική ζώνη να θέσει υπό αμφισβήτηση, διατυπώνοντας αμφιβολίες ως προς τον ελλειμματικό χαρακτήρα της ζώνης του, τον ετήσιο καθορισμό της παράγωγης τιμής παρεμβάσεως και, επομένως, να αρνηθεί να καταβάλει στους παραγωγούς τεύτλων υψηλότερη τιμή αγοράς. Ομοίως και αντιστρόφως, θα παρεχόταν η δυνατότητα σε κάθε παραγωγό τεύτλων που είναι εγκατεστημένος σε οποιαδήποτε μη ελλειμματική ζώνη να θέσει υπό αμφισβήτηση, διατυπώνοντας αμφιβολίες ως προς τον μη ελλειμματικό χαρακτήρα της ζώνης του, τον ετήσιο καθορισμό της τιμής παρεμβάσεως και, επομένως, να επιτύχει την καταβολή από τους ζαχαροπαραγωγούς υψηλότερης τιμής πωλήσεως. Έτσι, όλοι οι υπαγόμενοι στην κοινή οργάνωση των αγορών της ζάχαρης επιχειρηματίες, οι οποίοι θεωρούν ότι θίγονται από τον χαρακτηρισμό της ζώνης τους, θα μπορούσαν να θέσουν υπό αμφισβήτηση ολόκληρο το σύστημα των διαφοροποιημένων τιμών που ισχύει σε κοινοτική κλίμακα, πράγμα που θα ήταν αντίθετο με τον κανονιστικό χαρακτήρα των μέτρων που θέσπισε προς τούτο το Συμβούλιο.

46 Δεν μπορεί να γίνει δεκτό ούτε το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι η προσβαλλόμενη διάταξη του κανονισμού 1534/95 τις «αφορά ατομικά» λόγω του ότι ανήκουν σε «κλειστό κύκλο». Πρώτον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού, το Συμβούλιο όντως γνώριζε την ταυτότητα των προσφευγουσών, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η γενική ισχύς, και επομένως ο κανονιστικός χαρακτήρας, μιας πράξεως δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση από τη δυνατότητα ακριβούς, κατά το μάλλον ή ήττον, προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων η πράξη αυτή έχει εφαρμογή σε δεδομένο χρονικό σημείο, αρκεί να μην αμφισβητείται ότι η εφαρμογή αυτή γίνεται στο πλαίσιο αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως που καθορίζεται από τη σχετική πράξη (διάταξη του Δικαστηρίου της 18ης Δεκεμβρίου 1997, C-409/96 P, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-7531, σκέψη 37).

47 Δεύτερον, όπως εκτέθηκε πιο πάνω, ο «κλειστός κύκλος» που επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες απορρέει από την ίδια τη φύση του συστήματος της «περιφερειοποιήσεως» το οποίο, στηριζόμενο στον μηχανισμό πληροφορήσεως που προβλέπει ο κανονισμός 787/83, έχει ακριβώς ως συνέπεια ότι τα κοινοτικά όργανα μπορούν να γνωρίζουν την ταυτότητα των ζαχαροπαραγωγών που είναι εγκατεστημένοι σε κάθε μία από τις ζώνες παραγωγής. Κατά συνέπεια, οι προσφεύγουσες δεν ανήκουν σε «κλειστό κύκλο» παρά μόνον όπως όλοι οι άλλοι κοινοτικοί ζαχαροπαραγωγοί που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση.

48 Εν πάση περιπτώσει, όπως υπογράμμισε το Συμβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, χωρίς να αντικρουστεί στο σημείο αυτό από τις προσφεύγουσες, ναι μεν τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή, πριν από τον καθορισμό των διαφόρων τιμών της ζάχαρης για κάθε ετήσια περίοδο εμπορίας, πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με την εξέλιξη της παραγωγής και της καταναλώσεως ζάχαρης στο έδαφός τους, καθώς και τις ποσοστώσεις παραγωγής ζάχαρης που έχουν ήδη χορηγηθεί, πλην όμως το Συμβούλιο, όταν εξέδωσε τον προσβαλλόμενο κανονισμό, δεν διέθετε ιδιαίτερα πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με κάθε μία από τις ιταλικές επιχειρήσεις που κατείχαν ποσοστώσεις παραγωγής ζάχαρης για την περίοδο εμπορίας 1995/96, αλλά καθόρισε τις διάφορες τιμές της λευκής ζάχαρης στηριχθέν σε συνολικά στοιχεία σχετικά με την παραγωγή ζάχαρης στην Ιταλία.

49 Εν προκειμένω, δεν είναι λυσιτελής ούτε η νομολογία που οι προσφεύγουσες επικαλέστηκαν προς στήριξη του παραδεκτού της προσφυγής τους. Συγκεκριμένα, η νομολογία αυτή παραπέμπει σε ορισμένες ειδικές καταστάσεις οι οποίες αφορούσαν επί μέρους αιτήσεις αδειών εισαγωγής που υποβλήθηκαν εντός συγκεκριμένης βραχείας περιόδου και για καθορισμένες ποσότητες (βλ. τις προαναφερθείσες αποφάσεις Töpfer κ.λπ. κατά Επιτροπής και Weddel κατά Επιτροπής) ή οι οποίες συνεπάγονταν την υποχρέωση των κοινοτικών οργάνων να λάβουν υπόψη τις συνέπειες που η πράξη που μελετούσαν να εκδώσουν θα μπορούσε να έχει για την κατάσταση ορισμένων ιδιωτών (βλ. τις προαναφερθείσες αποφάσεις Sofrimport κατά Επιτροπής και Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής). Όμως, στην παρούσα υπόθεση δεν συντρέχουν τέτοιες περιστάσεις. Ειδικότερα, οι προσφεύγουσες δεν υπαινίχθηκαν την ύπαρξη υποχρεώσεως του Συμβουλίου να εξασφαλίσει για τις ιταλικές παραγωγούς επιχειρήσεις, στο πλαίσιο του συστήματος της «περιφερειοποιήσεως», ιδιαιτέρως εκτεταμένη προστασία, η οποία θα υπερακόντιζε τον σκοπό της ίδιας της «περιφερειοποιήσεως», που συνίσταται στο να λαμβάνονται υπόψη οι ιδιαιτερότητες κάθε ζώνης παραγωγής και, έτσι, τα συμφέροντα όλων των παραγωγών ζάχαρης και όλων των παραγωγών τεύτλων της Κοινότητας (βλ. επίσης την προαναφερθείσα απόφαση Buralux κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψεις 32 έως 34).

50 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ακόμη ότι η προσβαλλόμενη διάταξη του κανονισμού 1534/95 έθιξε τα επί μέρους δικαιώματα παραγωγής που έχουν υπό την ιδιότητα αυτών ως κατόχων ποσοστώσεων παραγωγής που χορηγήθηκαν δυνάμει του βασικού κανονισμού (προαναφερθείσες αποφάσεις Codorniu κατά Συμβουλίου και Weber κατά Επιτροπής).

51 Εν προκειμένω, αρκεί η διαπίστωση ότι η χορήγηση στις προσφεύγουσες ποσοστώσεων παραγωγής δεν συνοδευόταν, πριν από την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, από κάποιο κεκτημένο δικαίωμα για τον καθορισμό συγκεκριμένης τιμής παρεμβάσεως. Συνεπώς, η νομική κατάσταση των προσφευγουσών δεν ήταν διαφορετική από τη νομική κατάσταση των άλλων κατόχων ποσοστώσεων παραγωγής, οι οποίοι όλοι έπρεπε να αρκεστούν στις τιμές παρεμβάσεως που καθόρισε το Συμβούλιο αναλόγως της προβλεπόμενης για τις διάφορες ζώνες παραγωγής καταστάσεως εφοδιασμού. Υπό τις συνθήκες αυτές, απλώς και μόνον το γεγονός ότι οι προσφεύγουσες κατείχαν ποσοστώσεις παραγωγής δεν είναι ικανό να αποδείξει ότι θίχτηκαν ειδικά δικαιώματά τους υπό την έννοια της προαναφερθείσας αποφάσεως Codorniu κατά Συμβουλίου, πολλώ δε μάλλον αφού οι προσφεύγουσες δεν ισχυρίστηκαν ότι η προσβαλλόμενη διάταξη είχε ως αποτέλεσμα να μειωθούν οι ποσοστώσεις τους.

52 Το επιχείρημα που οι προσφεύγουσες αντλούν από τη φερόμενη κατάργηση, με τον κανονισμό 1101/95, της δυνατότητας του Ιταλικού Δημοσίου να χορηγήσει ενισχύσεις στην ιταλική ζαχαροβιομηχανία, δυνατότητας που προβλεπόταν αρχικώς από το άρθρο 46 του βασικού κανονισμού, πρέπει ωσαύτως να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η κατάργηση αυτή είναι αποτέλεσμα της εκδόσεως του εν λόγω κανονισμού, ούτε το γεγονός αυτό είναι ικανό να διαφοροποιήσει επαρκώς την κατάσταση των προσφευγουσών από την κατάσταση οποιουδήποτε άλλου επιχειρηματία του τομέα της ζάχαρης. Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν στοιχεία ικανά να αποδείξουν ότι βρίσκονταν σε τέτοια ειδική κατάσταση ώστε η φερόμενη κατάργηση των ενισχύσεων προς την ιταλική ζαχαροβιομηχανία από τον κανονισμό 1101/95 να μην είναι γενικής ισχύος, αλλά να τις αφορά ατομικά.

53 Το ίδιο ισχύει για το γεγονός ότι οι προσφεύγουσες συνήψαν με τους παραγωγούς τεύτλων συμβάσεις παραδόσεως για τις οποίες ίσχυε η επίμαχη παράγωγη τιμή παρεμβάσεως. Συγκεκριμένα, οι προσφεύγουσες δεν ισχυρίστηκαν ότι η εκτέλεση των συγκεκριμένων συμβάσεών τους εμποδίστηκε από την εφαρμογή της προσβαλλόμενης διατάξεως, οπότε δεν θίχτηκε συγκεκριμένη νομική κατάσταση. Συνεπώς, η σύναψη των συμβάσεων αυτών δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί ως μέρος της συνήθους εμπορικής δραστηριότητας κάθε ζαχαροπαραγωγού επιχειρήσεως.

54 Επομένως, το άρθρο 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 1534/95 δεν αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες. Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος απαραδέκτου πρέπει να γίνει δεκτός.

55 Από όλα τα πιο πάνω προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

56 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν και το Συμβούλιο ζήτησε την καταδίκη τους στα δικαστικά έξοδα, πρέπει να καταδικαστούν εις ολόκληρον στα δικαστικά τους έξοδα καθώς και στα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως, περιλαμβανομένων των δικαστικών εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων (βλ. ανωτέρω τη σκέψη 11). Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Επιτροπή θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**

2) **Καταδικάζει τις προσφεύγουσες εις ολόκληρον, πλέον των δικαστικών τους εξόδων, στο σύνολο των δικαστικών εξόδων του Συμβουλίου στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως, περιλαμβανομένων των δικαστικών εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.**

3) **Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα.**

Vesterdorf Pirrung Βηλαράς

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Ιουλίου 1999.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf